

Hồi 39

Vụ Án Ly Kỳ

Trần Gia Lân lấy làm khó xử vô cùng, nếu mình chiếu thực sự nói rằng tìm Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên để trả thù, liệu nàng có bằng lòng nói hành tung cho mình hay không? Nếu không khai sự thật, đương nhiên nàng không chịu tiết lộ...

Vũ Diễm Hoa trầm giọng nói:

- Trông tình hình chàng tìm Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên ắt không phải là chuyện lành đâu.

Trần Gia Lân thần nhiên nói:

- Căn cứ điều gì nàng lại nói thế?

Vũ Diễm Hoa nói:

- Dễ dàng thôi, chàng luôn luôn xem kẻ ác như thù nhân, mà hành vi của Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên thì chẳng tốt lành, ngoài trừ tằm thù, ngoài ra chàng chẳng khi nào có giao hảo với y.

Trần Gia Lân âm thầm kính phục sự lạnh lợi của nàng, hấn suy nghĩ giây lát đành liêu liêu nói:

- Vậy nếu sau khi ta khai sự thật ra, nàng không chịu nói ra cho ta hay thì sao?

Vũ Diễm Hoa trầm giọng nói:

- Lời nói ta quyết phải có giá trị không sai.

Trần Gia Lân nghiêng rằng nói:

- Được, thế thì ta nói sự thật cho nàng hay, ta phải giết y!

Hình như Vũ Diễm Hoa cũng không lấy làm kinh ngạc chút nào, nàng vẫn bình tĩnh nói:

- Ta đã tiên liệu được điều này, nhưng tại sao chàng phải giết y?

Trần Gia Lân thành khẩn nói:

- Y dùng thủ pháp tàn bạo giết chết một lão bằng hữu của ta, nên y phải đền tội mới được.

Vũ Diễm Hoa suy nghĩ giây lát nói tiếp:

- Ta khuyên chàng không nên mạo muội tầm thù với y!

Trần Gia Lân xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, nói:

- Tại sao vậy?

Vũ Diễm Hoa nói:

- Y là một trong ba đại tôn giả của bản môn, nếu chàng giết chết y, e rằng chủ nhân chúng ta không để chàng yên đâu.

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác giật bắn người lên, nếu Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên là một trong ba đại tôn giả thủ hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ, Huyết Thần Đông Phương Vũ là một, và một người nữa có lẽ chính là Bất Bại Ông mà Điện Ông đã gọi đối phương là lão già sợ vợ kia rồi, thế nhưng bất kể thế nào đi nữa, hắn quyết phải trả mỗi huyết thù cho Châu lão gia mới được, mình từng tuyên thệ trước di thể của lão kia mà, thế rồi hắn trầm giọng nói:

- Bất kể hậu quả thế nào đi nữa, ta quyết không bao giờ thay đổi ý kiến!

Vũ Diễm Hoa ấp úng nói:

- Ngư Lang ca, chàng tự tin đấu lại với y không?

Trần Gia Lân hào khí xung thiên nói:

- Bất kể thành bại sống chết gì hết.

Vũ Diễm Hoa trầm giọng nói:

- Ngư Lang ca, ở chốn giang hồ này người khôn thì đấu trí, kẻ dại thì đấu lực, mặc dù hào khí chàng đáng kính phục, nhưng không nên quật cường trong nhất thời, chàng thấy ý kiến ta thế nào?

- Hoa muội nói phải, thế nhưng... không phải ai cũng có thể đấu trí được hết. Cái gọi là trí tức là một nửa do thiên phú, một nửa do kinh lịch, ta là người mới xuất đạo, chưa có tư cách nói đến giai đoạn đối địch đấu trí được...

Vũ Diễm Hoa mỉm cười nói:

- Quả thực Ngư Lang ca nói không sai chút nào. Ý của ta cũng chỉ muốn nói rằng phạm việc gì cũng tùy cơ ứng biến, lúc cần nhịn nên nhịn, chớ có quật cường, lúc nào cương thì cương, lúc nào cần nhu thì nhu, chỉ bao nhiêu đó đủ rồi.

Trần Gia Lân xúc động nói:

- Hoa muội, quả thực nàng là một cô gái bất phạm, ta lấy làm bội phục vô cùng!

Vũ Diễm Hoa cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Bất phạm cũng được mà tục cũng được, dù sao cũng chỉ là thân con gái mà thôi...

Trần Gia Lân không khéo dùng ngôn từ nên không dám nói nhiều với nàng, lập tức trở về chính đề, nói:

- Hoa muội có thể nói hành tung của Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên cho ta hay rồi chứ?

Vũ Diễm Hoa nghiêng răng nói:

- Ngư Lang ca, ta biết ta đang làm một việc đáng ghê sợ, thế nhưng... ta không thể từ chối chàng. Bây giờ ta nói cho chàng hay, Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên đã đi Nam Xương rồi, nhưng đến nơi chốn nào tại Nam Xương và có hành động gì thì ta chẳng biết, chàng đành phải thám thính một mình thôi.

Trần Gia Lân cả mừng, thì ra Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên đã đi Nam Xương, mình cũng thuận đường đi làm việc của mình, mặc dù chưa có hành tung chuẩn xác của Bạch Cốt Ma, thế nhưng dù gì cũng có manh mối rồi, còn hơn là không rõ phương hướng, hấn bắt giắc chấp tay xá dài, nói:

- Hoa muội, ta cảm kích nàng nhiều lắm.

Vũ Diễm Hoa buồn bã nói:

- Chúng ta lại chia tay nhau, từ biệt đêm nay, chẳng biết đến bao giờ mới có dịp gặp lại, có lẽ không còn cơ hội gặp lại chàng nữa. Ngư Lang ca, chàng không quên ta chứ?

Trần Gia Lân suýt nữa không kìm lòng được, đã muốn thốt lời yêu nàng, thế nhưng lý trí đã khống chế tâm trạng đang dao động mạnh của hấn, hơn nữa hình bóng của ái thiếp vẫn còn nằm chặt trái tim của hấn, đồng thời Vũ Diễm Hoa là người của môn phái thần bí nọ, nếu có kết hợp thì hậu quả không sao lường nổi.

Vũ Diễm Hoa thấy hấn không trả lời, nàng lại nói tiếp:

- Ngư Lang ca, tại sao đòi người lại đau khổ như thế? Niềm vui thì có hạn, còn đau khổ thì vô biên...

Trần Gia Lân cười cay đắng một tiếng, nói:

- Đòi người vốn là như thế, này Hoa muội, tại sao nàng cứ nói có lẽ không còn gặp lại nữa?

Vũ Diễm Hoa nói giọng thê lương:

- Việc tàn bào nhất trên thế gian này là không được yêu những thứ mà mình yêu, chính ta là như thế đấy, có ai biết trước sự việc sau này sẽ ra thế nào đây!

- Hoa muội, thế sự khó lường, chúng ta chờ đợi xem nào!

Hai mắt Vũ Diễm Hoa bỗng sáng ngời, nàng bước tới nắm chặt tay chàng, nói giọng run run:

- Ngư Lang ca, chàng chớ quên câu nói bây giờ của chàng, ta sẽ chờ đợi ngày ấy!

Trong người Trần Gia Lân có một cảm giác kỳ lạ, nhưng hắn cũng giật mình, chẳng lẽ mình đã đón nhận tình cảm của nàng rồi chăng?

Trần Gia Lân trầm tư giây lát, sau đó nói:

- Hoa muội, ta phải đi ngay bây giờ, nàng cũng phải trở về chứ?

Vũ Diễm Hoa xiết chặt tay hắn một cái, sau đó mới chịu buông tay ra, nói giọng u oán:

- Ngư Lang ca, chàng bảo trọng, mong rằng chúng ta sẽ có một ngày như thế!

Trần Gia Lân bỗng nhiên cảm thấy có nhiều điều muốn nói, nhưng khi hắn thoáng suy nghĩ lại không nói nữa, hắn trầm giọng chỉ nói một câu:

- Hoa muội, nàng cũng bảo trọng nhé!

Vũ Diễm Hoa thở dài một tiếng, nói:

- Ngư Lang ca, ta đi trước, như vậy có vẻ chàng đang tiễn ta đi!

Chỉ một câu nói ngắn gọn đã nói lên hết nỗi si tình và tình lưu luyến vô hạn trong đáy lòng nàng, đồng thời cũng nói lên nỗi khổ ly biệt.

Trần Gia Lân lẳng lặng khẽ gật đầu một cái, chẳng nói gì nữa.

Bóng người Vũ Diễm Hoa đã biến mất, Trần Gia Lân vẫn cứ đứng chờ người ra tại chỗ.

oOo

Khi Trần Gia Lân về tới ngôi tiểu ốc mà hai vợ chồng Lâm Nhị Lăng đã định cư trước kia, nước mắt đã chảy ròng ròng xuống.

Hắn mở toang cánh cửa ra, tức thì trông thấy hai cỗ quan tài gỗ bạch đặt ngay giữa nhà. Đương nhiên hung thủ không khi nào nhập quan cho hai vợ chồng Lâm Nhị Lăng cả, rõ ràng là người nhập liệm không phải là Thảo Đầu Lang Trung thì ắt là mình đệ Ngô Hồng Văn không sai rồi.

Thế nhưng tại sao họ không nhập thổ ư?

Phải rồi, vì trong quan tài chỉ là hai thi hài vô thủ cấp, cho nên họ chưa tiện cho nhập thổ thế thôi.

Trần Gia Lân đặt hai hộp gỗ lên đỉnh quan tài, sau đó quỳ xuống lạy ba lạy, ngậm lời khấn rằng:

- Đại ca, đại tẩu tẩu tại thiên chi linh, tiểu đệ thề rằng quyết báo thù cho nhị vị không sai.

Khấn xong, hắn đứng dậy, vịn tay vào nắp quan tài nhủ thầm: "Phải đặt hai đầu người vào trong quan tài mới được".

Hắn đứng ngẩn người trong giây lát, sau đó dùng kiếm nạy những cây đinh gỗ trên nắp quan, đang chuẩn bị mở nắp quan ra. Thình lình từ bên ngoài có tiếng người vang tới. Một âm thanh chói tai nói:

- Ô! Lại có người muốn phát tài của người chết rồi.

Một âm thanh của phụ nhân vang tới trả lời rằng:

- Người nói phải. Chao ôi! Bị chết rồi mà còn phải thọ khổ lục xác động cốt nữa chứ!

- Tiểu nương, theo người chúng ta có nên can thiệp vào việc này không?

- Lão không biết xấu kia, theo ta thì mạnh ai nấy lo quét sân nhà mình, chớ gây phiền phức làm gì!

- Bạ lưng thay, trông ngôi nhà lụp xụp, chắc lúc kẻ chết còn sống rất là vất vả thì phải, chẳng biết vị đại thiện nhân nào đã có lòng tốt bố thí cho hai cỗ quan tài gỗ bạch, bằng không thì chẳng có gì để liệm xác nữa. Chẳng biết ai đến đây lấy cắp được những thứ gì nữa.

- Người nói phải, nhưng vẫn có hạng người vô lương tâm đến thế đấy!

- Này tiểu nương, chúng ta đi cho rồi?

Nghe giọng điệu xưng hô ấy, Trần Gia Lân sực nhớ ra người bên ngoài tiểu ốc là ai rồi, tức thì sát khí bốc lên ùng ùng, hấn lập tức quay người nhìn ra ngoài. Quả nhiên hấn đoán chẳng sai chút nào, đối phương chính là hai vợ chồng Điều Khách và Hỷ Nương, hai trợ thủ máu tanh đặc lực của Huyết Chương Quý, vợ chồng nghĩa huynh Lâm Nhị Lăng đã chết trong tay của Huyết Thủ Thiếu Đông là con trai của Huyết Chương Quý. May thật! Mình cứ dùng hai tên sát nhân này làm lễ tế cho đại ca, đại tẩu cũng hay.

Thù nhân gặp mặt, tức thì hai mắt đỏ ngầu lên.

Lưỡng ma thoát trông thấy Trần Gia Lân hiện thân, không hề có vẻ hoảng sợ gì hết.

Hỷ Nương cau mày, mở to miệng ra nói:

- Này lão bất tử, trông tiểu tử này quen mặt hết sức?

Điều Khách lấy tay vuốt râu nói:

- Đúng rồi, chẳng phải hấn tên là Ngư Lang đó ư, tại sao bây giờ lại chuyển sang nghề đánh cắp quan tài...

Hỷ Nương trợn ngược con mắt trắng dã một cái, nói:

- Điều đáng để Ngư Lang hạ thủ ắt là có lợi to, biết đâu trong quan tài có báu vật trân quý cũng nên!

Điều Khách cười quái gở một tiếng, nói:

- Tiểu nương, dung nhan ngươi vừa xinh đẹp, và tâm tư cũng linh hoạt hết sức, chiếu theo luật giang hồ, vụ mua bán của trời, người nào thấy thì người đó cũng có phần!

Hỷ Nương cười hí hí một tiếng, nói:

- Lão bất tử, ngươi cũng đã trở nên thông minh rồi...

Trần Gia Lân đầu còn thì giờ rảnh rồi nghe đối phương nói nhảm nữa, hấn lập tức cất giọng lạnh lùng nói:

- Chào hai vị, hân hạnh được hội ngộ vậy!

Điều Khách nghiêng đầu nói:

- Ô! Đúng là hân hạnh được hội ngộ, quả đất tròn, đi đâu chúng ta cũng phải gặp lại hết.

Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Điều Khách, sao ngươi không thắt cổ tự tử nữa?

Điếu Khách trợn mắt nói:

- Nói đùa chứ, làm gì có chuyện thất cổ tự tử, đó chỉ là một trong số những phương pháp làm ăn thôi, hôm nay thì không cần thiết nữa.

Hỷ Nương thì cười toe toét, tiếp lời nói:

- Nay Ngư Lang, chúng ta vẫn có thể hợp tác làm ăn, người cảm thấy thế nào?

Trần Gia Lân lượn mình lướt tới chỗ trước mặt hai người, giận dữ nói:

- Hiện giờ Thiếu Đông của các người ở đâu?

Điếu Khách tiếp lời nói:

- Người định tìm Thiếu Đông của bọn này để bàn công việc làm ăn chẳng?

Trần Gia Lân khế gật đầu nói:

- Đúng thế!

Điếu Khách cười hí hí nói:

- Nếu bàn chuyện làm ăn thì lão phu có thể quyết định, không cần phải Thiếu Đông ra mặt, người thử nói vụ làm ăn thế nào?

Trần Gia Lân cất giọng lạnh lùng nói:

- Bản nhân cần bốn chiếc đầu người!

Điếu Khách cười hí hí nói:

- Được, người hãy nói muốn mua loại hàng thế nào, sau đó lão phu mới xem hàng định giá cả được?

Trần Gia Lân dần từng tiếng một nói:

- Ta muốn mua chiếc đầu của Chuông Quỹ và Thiếu Đông các người, và cả hai chiếc đầu của cả hai vợ chồng người nữa, tất cả là bốn chiếc thủ cấp.

Điếu Khách không nổi giận mà lại bật cười, nói:

- Ô! Tiểu tử người khéo nói đùa thế, hình như ta nhớ rằng người không khi nào chịu nói chơi cả...

Trần Gia Lân cười lạnh một tiếng, nói:

- Người cứ việc ra giá đi!

Mặt Điếu Khách bỗng tối sầm lại, nói:

- Có thật người muốn lão phu ra giá ư?

Trần Gia Lân nghiêm sắc mặt lại nói:

- Đúng thế, ta quyết phải mua bốn chiếc đầu người này cho bằng được!

Điếu Khách chìa ngón tay cái ra nói:

- Giá này đây!

Trần Gia Lân hỏi:

- Giá này là bao nhiêu?

Điếu Khách nói:

- Một đôi bốn!

Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Thế nào gọi là một đôi bốn?

Điếu Khách lấy tay sờ vào cổ, đảo ngược hai mắt một vòng nói:

- Lấy chiếc thủ cấp trên đỉnh đầu người đối bốn chiếc đầu người của chủ tớ lão phu, giá cả này công bằng chứ?

Trần Gia Lân cảm phần đàng hăng một tiếng, kêu xoẹt một cái rút thanh kiếm cùn đầu ra khỏi bao luôn, nói giọng lạnh lùng:

- Hai năm trước đây được nhị vị hậu đãi, tại hạ luôn luôn ghi nhớ chẳng dám quên, hôm nay xin báo đáp hai vị trước!

Nói xong, hắn cất bước đi tới...

Hỷ Nương bỗng quát lên một tiếng, nói:

- Này lão bất tử, chẳng hay người đã quên rằng chúng ta còn một vụ mua bán cần phải giải quyết gấp, còn vụ này hẹn hôm khác hãy tính cũng được!

Trần Gia Lân đã giơ thanh kiếm nghiêng nghiêng ra phải trước, hắn đã lướt tới chỗ cách đối phương còn khoảng tám thước...

Hình như Điếu Khách và Hỷ Nương đã có thỏa thuận ngầm, cả hai lượn mình nhảy ra ngoài, đồng thời mỗi người phóng ra một chuồng, tức thì hai luồng kinh phong giao nhau ập vào hướng Trần Gia Lân mạnh như vũ bão.

Động tác của họ nhanh như điện chớp, tức thì Trần Gia Lân đánh mất mục tiêu tấn công. Hắn chẳng biết nên tấn công người nào trước đây, hắn thoát vừa do dự trong khoảnh khắc nhanh như cắt đã bị luồng kinh phong đẩy lùi ra sau một bước, Điều Khách và Hỷ Nương lập tức thừa dịp lộn mình chạy ngay, họ đã chạy hai hướng đối nghịch.

Trần Gia Lân gầm hét một tiếng:

- Chạy đâu cho khỏi!

Dứt lời, hắn lao vào hướng Điều Khách ngay, nhưng thân pháp đối phương thần tốc hết sức. Chỉ trong nháy mắt, y đã biến mất trong cánh rừng xanh, Trần Gia Lân rượt theo một đoạn đường không thấy bóng người của đối phương đâu hết, cuối cùng đành phải quay đầu chạy trở về tiểu ốc. Nếu lúc vừa gặp đối phương chớ có nói chuyện lời thôi với họ, và xuất thủ tấn công ngay thì đối phương quyết không thoát khỏi tay của mình đâu.

Trần Gia Lân giận đến đổi cứ nghiến răng kêu ken két, đành phải chờ dịp sau thôi.

Sau khi Trần Gia Lân lần lượt trả chiếc đầu người vào trong hai áo quan, sau đó đóng nắp lại và mang hai cỗ quan tài chôn ở sau hè.

Khi hoàn tất mọi việc chôn cất thì mặt trời đã lặn về hướng tây.

Trần Gia Lân bước vào trong nhà xem còn những di vật gì cần phải kiểm thu nữa không.

Trong nhà ngoại trừ mùng mền và bàn ghế cùng một số y áo, ngoài ra không còn thứ gì đáng giá nữa.

Hắn nghĩ rằng bây giờ không còn lý do gì phải lưu lại ở đây nữa.

Trần Gia Lân chuẩn bị rời khỏi, bỗng phát hiện góc nhà cuối giường có một đồng đất mới mẻ, hắn động lòng nhủ thầm: "Ồ! Đây là cái gì nữa đây, có ai muốn đào đất tìm kiếm thứ gì, hoặc là chôn giấu vật gì dưới đất rồi?"

Hắn suy nghĩ đến đây lập tức lấy cuốc đào lên ngay.

Sau khi hắn đào sâu được khoảng hai thước lại phát hiện có cái hũ nhỏ, tức thì trong lòng lấy làm thắc mắc và khiêng cái hũ nhỏ lên luôn.

Khi hắn mở tấm vải rách đã đậy kín miệng hũ ra, tức thì có một mùi hôi thối xông vào mũi ngay.

Trần Gia Lân giật mình kinh hãi, bất giác lùi sau hai bước liền, việc gì đã xảy ra nữa đây?

Kêu ùng một tiếng!

Trần Gia Lân đã lấy cây cuốc đập vỡ cái hũ nhỏ ngay.

A!

Hắn thất thanh kêu lên một tiếng, ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Hai chiếc đầu người đã biến dạng hiện ra trước mắt, là một nam một nữ.

Hai chiếc đầu người này là thuộc nhân vật nào vậy? Tại sao bị bỏ trong hũ và chôn giấu trong nhà như thế?

- o O o -